

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.
Δι' συνδρομὰς ἀρχόνται τὴν ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε πρακτικώταται δι' ἔν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πικτησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανναεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 21 Σεπτεμβρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 38

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΤΟ ΕΝΔΕΡΙΟΝ ΧΟΡΙΟΝ

Τὴν νύκτα ἐκείνην, — εἰς τὸ ὄνειρόν του βεβαίως, — ὁ Μὰξ Οὐμπέρ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε νὰ παίξουν, ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του, τί νομίζετε ; ... τὸ γνωστότατον ἐκεῖνο βάλς ἀπὸ τὸν Φράυστους τοῦ Βέρπερ !

Ἄλλ' ἦτο ὄνειρον ἄρα γε ;
Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἐξύπνησαν, ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, καὶ ὁ Κάμης ἐξεπλάγησαν πολὺ.

Τὸ σκότος ἦτο ἀκόμη βαθύτερον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους. Εἶχεν ἐξημερώσῃ ; Δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ το βεβαιώσουν. Ὅπωςδὴποτε, τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἐπὶ ἐξήκοντα ἤδη ὥρας τοὺς ἐδήγει, δὲν ἀνεφαίγετο. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ περιμένουν κατ' ἀνάγκην νὰναφθῇ ἡ δὰς διὰ νὰ ἐκκινήσουν.

Ἐν τούτοις ὁ Τζὼν Κόρτ ἔκαμε μίαν παρατήρησιν, ἐκ τῆς ὁποίας οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ἐξήγαγον ἀμέσως μερικά συμπεράσματα.

— Παρατηρῶ, εἶπεν, ὅτι δὲν εἶχαμε φωτιὰ σήμερα τὸ πρωῒ, καὶ ὅτι κανεὶς δὲν ἤλθε τὴν ὥραν ποῦ ἐκοιμώμεθα, νὰ μας φέρῃ τὰ συνήθεα-συνήθη . . .

— Καὶ εἶνε τόσο μαῖλλον δυσάρεστον, προσέθεσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, καθ' ὅσον δὲν μας μένει πλέον τίποτε !

— Ἴσως, ὑπέλαθεν ὁ ὀδηγός, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐφθάσαμεν . . .

— Πῶ ; . . . ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Ἐκεῖ ὅπου μὰς ὀδηγοῦσαν, ἀγαπητέ μου Τζὼν.

Ἡ ἀπόκρισις αὐτῆ τοῦ Μὰξ Οὐμπέρ ἦτο βεβαία πολὺ ἀσαφής . . . ἀλλὰ καὶ μετ' ἐπὶ τὸν τρόπον

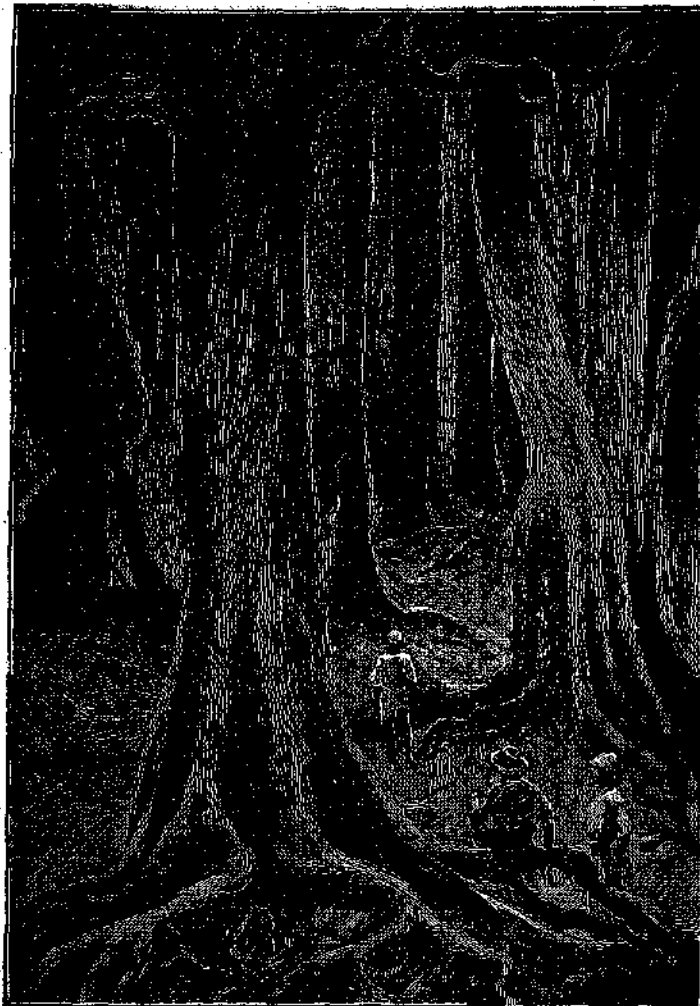
τάχα ἤμποροῦτε νὰ εἶνε σαφεστέρα ; . . .
Ἄλλη παρατήρησις : καὶ μὲν τὸ δάσος ἦτο τώρα σκοτεινότερον, ἀλλ' ὄχι καὶ σιωπηλότερον. Ἦκουετο ὡσεὶ ἐναέριός τις βόμβος, μία ἀόριστος βοή, προερχομένη ἄνωθεν, ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων κλαδωμάτων. Παρατηροῦντες μετὰ προσοχῆς, ὁ Κάμης, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ διεύρινον ἀμυδρῶς εὐρὺ φάτινμα, ὀροφὴν, ἐκτεινομένην εἰς ὕψος ἑκατὸν ποδῶν ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους.

Βεβαίως, ὑπῆρχεν ἐκεῖ τελεία, θαυμαστὴ συμπλοκὴ κλάδων, ἡ ὁποία δὲν ἀφινε κανὲν κενόν, καμμίαν ὀπὴν, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἤδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Στέγη καλύβης δὲν θὰ ἦτο πλέον πυκνὴ καὶ ἀδιαπέρατος, ἀπὸ τὴν ἐκ κλάδων ὀροφῆν, τὴν ὁποίαν εἶχον ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν των, καὶ τοῦτο ἐξήγει τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον ἐδασάλευεν ὑπὸ τὰ δένδρα.

Εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχον διανυκτερεύσει οἱ τρεῖς ναυαγοί, ἡ φύσις τοῦ ἐδάφους εἶχε μεταβληθῆ παραδόξως. Δὲν ὑπῆρχε πλέον οὔτε ἡ παχυαία ἐκείνη χλόη, οὔτε οἱ κισσοὶ καὶ οἱ ἀκανθώδεις θάμνοι, οἱ συμπλεκόμενοι καὶ καθιστῶντες τὸ ὑπόδενδρον ἀδιάβατον, ἐκτὸς τῆς στενῆς ἀτραποῦ. Ἰσχυρότατος τάκης ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος, ὁποῦ δὲν ἤσθάνετο τις τὴν παραμικρὰν ὑγρασίαν. Βεβαίως κανὲν μηρυκαστικὸν δὲν θὰ ἤμποροῦσε νὰ βοσκήσῃ ἐδῶ. Φαντασθῆτε λειθάδιον, τοῦ ὁποίου οὔτε βροχαὶ οὔτε ρυάκες δὲν ἐπότιζαν ποτὲ τὴν ἐπιφάνειαν.

Τὰ δένδρα ἄφιναν μεταξὺ των διαστήματα ἀπὸ εἰκοσι μέχρι τριάκοντα ποδῶν, καὶ ὁμοιάζον μετ' ἐστύλους, ὑποβασιάζοντας κάποιον γιγαντιαῖον οἰκοδομημα. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι ἄνωθεν οἱ κλάδοι των ἐκάλυπτον ἑκτασιν πολλῶν ἐκατοντάδων μέτρων.

Τῶνδων, ἐκεῖ ὑπῆρχον συκομαρέαι ἀφρικανικαί, τῶν ὁποίων ἔ

Ἄφροιαζον μετ' ἐστύλους, ὑποβασιάζοντας κάποιον γιγαντιαῖον οἰκοδομημα. (Σελ. 297, γ.)

κορμὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ πληθὺν στελεχῶν συγκεκολλημένων. Βόμβακες με συμμετρικὰς διακλαδώσεις, με ρίζας γιγαντιαίας καὶ με ἀνάστημα ἀνώτερον τῶν ὁμοειδῶν τῶν βαοβάδ, εὐδιάκριτα ἀπὸ τὸ κολοκυνθοειδὲς σχῆμα, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ἡ τεραστῖα βᾶσις των, με περιφέρειαν εἰκοσιν ἑως τριάκοντα μέτρων, καὶ με θαυμάσιον σὺμπλεγμα κλάδων κρεμαμένων φοίνικες «νουθῦ» με κορμὸν διοχιδῆ φοίνικες «αντελέμπ» με κορμὸν ἀνώμαλον ἀπὸ ὕβους ἀνακάρδια, παρέχοντα σφαίρας με διάμετρον ἑνὸς καὶ ἡμισίους μέτρον καὶ δυνάμενα νά ποτελέσουν πλοῦταρια χωρητικότητος τριῶν ἢ τεσσάρων τόννων ὀρακόντα με κολοσσιαίας διαστάσεις βαινίαι, αἱ ὅποια εἰς ἄλλας χώρας φέονται ὡς ἀπλὰ δενδρόλια, ἀλλ' ἐδῶ εἶνε οἱ γίγαντες τῶν ὀσπριειδῶν. Φαντάζεται τις λοιπὸν ὅποια θὰ ἦτο ἐπάνω ἢ ἀνάπτυξις τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων τούτων, εἰς ὕψος ἑκατοντάδων πόνων ποδῶν, εἰς τὸν ἀέρα.

Παρῆλθε περίπου μία ὥρα. Ὁ Κάμης δὲν ἔπαυσε περιφέρειν τὰ βλέμματά του καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ περιμένων τὸ φῶς... Διατί θὰ ἤρνετο νά ακολουθήσῃ τὸν ἀγνωστον ἐκείνον ἰδηγόν;... Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ ἐστικτόν του, καθὼς καὶ μερικαὶ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας εἶχε κάμῃ καθ' ὄδον, τὸν ἤγον νά πιστεύσῃ ὅτι εἶχον διευθυνθῆ μέχρι τοῦδε πρὸς ἀνατολάς. Ἄλλ' ὁ Οὐμπάγκης δὲν ἔρρεε πρὸς αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν, δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς. Πού λοιπὸν τοὺς εἶχε παρασύρῃ τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο φῶς;... Ἐν τούτοις δὲν ἀνεφαίνετο... Τί ἔπρεπε νά κάμουν τώρα;... Νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος;... Ἀλλὰ πού νὰ ὑπάγουν;... Νὰ μείνουν ἐκεῖ; Ἄλλὰ τί νὰ φάγουν;... Καὶ ἥδη ἤρχισαν νά αισθάνωνται σκληρῶς τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν.

— Καὶ ὁμως, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά φύγωμεν... ἔρωτῶ μάλιστα μήπως δὲν θὰ ἦτο καλύτερα νά ξενιθίσωμεν ἀμέσως.

— Πρὸς ποῖον μέρος; ἠρώτησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

Αὐτὸ ἦτο τὸ ζήτημα. Καὶ πού ἠδύναντο νά στηριχθοῦν διὰ νά τὸ λύσουν;

— Τελόσ πάντων, ὑπέλαθεν ὁ Τζὼν Κόρτ, δυσανασχετῶν, μὴ φαίνεται ὅτι τὰ πόδια μας δὲν ἔρριζώσαν ἐδῶ-γάμω!.. Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς, ἡ κυκλοφορία εἶνε δυνατὴ μεταξὺ αὐτῶν τῶν δένδρων, καὶ τὸ σκότος δὲν εἶνε τῶσον βαθύ πού νά μὴν ἠμποροῦμεν νά διευθυνθῶμεν...

— Ἐμπρὸς λοιπὸν! διέταξεν ὁ Κάμης. Καὶ οἱ τρεῖς ἐπροχώρησαν ἀνεχευτικῶς εἰς διάστημα ἡμισίους χιλιομέτρον. Συνήντησαν παντοῦ τὸ αὐτὸ γυμνὸν ἔδαφος, τὸν αὐτὸν τάπητα τῆς γλῶσσης, ἰσχνὸν καὶ ξηρὸν, οἷος θὰ ἦτο ὑπὸ στέγασμα

— Μα εἰσθε βεβαίον ὅτι δὲν ἀπατάσθε;... ἠρώτησε τότε ὁ Κάμης.

— Ναι, ἐβεβαίωσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἄλλως τὰ θὰ το ἴδοιμεν ἀμέσως.

Ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ θυλάκιον του τὸ μεταλλίον, τὸ ὁποῖον εἶχε πάρῃ ἀπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ μικροῦ, καὶ κρατῶν αὐτὸ ἀπὸ τὸ κορδόνι, τὸ ἐταλάντευσεν ὡς ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον παρουσιάζει κανεῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν παιδίου, διὰ νά το ἐλκύσῃ.

Μόλις ὁ μικρὸς εἶδε τὸ μεταλλίον, ἐπλησίασε τρέχων. Δὲν ἦτο πλῆρον ἀσθενῆς, βεβαίωτατα! Κατὰ τὰς τρεῖς αὐτὰς ἡμέρας πού ἔλειπεν, ἐπανεπύθη τὴν ὑγείαν του, καὶ συγχρόνως τὴν φυσικὴν του εὐκνησίαν. Καὶ ὤρμησε πρὸς τὸν Τζὼν Κόρτ, με τὴν πρόθεσιν—ἦτο φανερόν, — νά πάρῃ ὀπίσω τὸ πράγμα του.

Ὁ Κάμης τὸν συνέλαβε διερχόμενον, καὶ τότε ἐξήλθον ἀπὸ τὸ στέμα του αἱ λέξεις αὐταὶ καθαρώτατα ἀρθρωθεῖσαι:

— Αἰ-Μάι... Νγκάλα!.. Νγκάλα!..

Δὲν ἔλεγε πλῆρον, βλέπετε, ν γ κ ὀ ρ α. Τι νά ἐσημαῖν ἀρὰ γε αἱ λέξεις αὐταὶ. γλῶσσης ἀγνωστον ἀλόγη καὶ εἰς τὸν Κάμην;... Οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς δὲν ἔλαβον καιρὸν οὔτε νά το συλλογισθοῦν. Αἰφνιδίως ἐπαρουσιάσθησαν καὶ ἄλλα ὄντα, ὕψηλοῦ ἀναστήματος αὐτὰ, ἀφ' οὗ ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι τῆς κεφαλῆς ἢ ἀπόστασις δὲν θὰ ἦτο μικροτέρα τῶν πεντέμισυ ποδῶν.

Ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ δὲν ἠμπόρεσαν νά ἐνοήσουν ἂν εἶγαν νά κάμουν με ἀνθρώπους ἢ με τετράχειρα. Νὰ κάμουν ἀντίστασιν, θὰ ἦτο ὄλωσδιόλου ἀνωφελεῖς. Οἱ ἐχθροί, — ἢ οἱ φίλοι, — ἦσαν δώδεκα καὶ ἐφαίνοντο ἰσχυροί... Ἀμέσως ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του συνέληφθησαν, ἠρπάγησαν ἀπὸ τοὺς βραχίονας, ἐσπρώχθησαν πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἐξηναγκάσθησαν νά περιπατήσουν, περιστοιχιζόμενοι ὑπὸ τοῦ παραδόξου ἐκεῖνου ὀμίλου, καὶ δὲν ἐσταμάτησαν εἰμὴ ἀφ' οὗ διήνυσαν οὕτω πορείαν πεντακοσίων ἕως ἑξακοσίων μέτρων.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὕπνηρον δὺς δένδρα, ἀρκετὰ πλησίον ἀλλήλων κείμενα, τῶν ὁποίων οἱ κορμοὶ ἦσαν παράλλῳ ἐπικλινεῖς. Ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου κορμοῦ, ἦσαν προσηκοσμένοι κλάδοι ὀριζόντιοι καὶ διατεταγμένοι ὡς βαθμιδῆς. Οὕτω τὰ δύο δένδρα ἐσχημάτιζαν κλίμακα στερεωτάτην καὶ ὄχι πολὺ δυσανάβατον.

Πέντε-ἕξ μελῇ τῆς συνοδείας ἤρχισαν νά τὴν ἀνέρχωνται βραδέως, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα ἠνάγκαζον τοὺς αἰχμαλώτους νά ακολουθοῦν, χωρὶς ὀπισθὴ ποτε νά τοὺς μεταχειρίζονται βαναύσως ἢ νά τοὺς κακοποιοῦν.

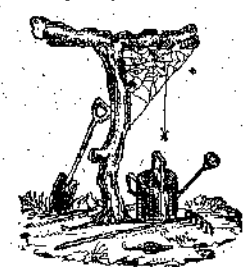
(Ἔκτετα συνέχεια)

Γ. ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ Φθινόπωρον ἤλθε. Τὸ λέγει ὁ Καζαμίας... τὸ φανάζει ὁ ἄνεμος, ὁ ψυχρὸς ἄνεμος, καμπύων τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων... τὸ βροντοφωνεῖ ὁ κροτανοπώλης, διαλκλῶν τὸ χειμωνιάτικον εὐπόρευμά του: «Κάσκονα ζεστά!» Ναι, ἤλθε τὸ Φθινόπωρον ἀλλὰ με πόσην βίαν, με πόσην ὀρμὴν! Νομίζεις ὅτι δὲν ἔβλεπε τὴν ὄραν τότε νὰ ἔλθῃ. Δὲν ἦτο τὸ γλυκύ, ὃ ἤσπρον ἐκεῖνο Φθινόπωρον. τὸ ὁποῖον ἤρχετο ἄλλοτε ὄλιγον κατ' ὄλιγον, σιγα-σιγὰ, ὡς εἰς ἄρμα βραδυποροῦν. Φέτος εἰς ἐβαλε κυριολεκτικῶς καὶ ἡ εἰσβολή του ἦτο τότεν ἀπότομος, τόσον ψυχρὰ καὶ τραχεῖα, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεῖς ὅτι ἔγινε κάποιον λάθος εἰς τὸν Κύκλον τοῦ Ἐνιαυτοῦ, καμμία μετατόπισις καὶ ἀντι τοῦ Φθινοπώρου ἤλθεν ἀμέσως ὁ Χεῖμων.

Ἄλλοτε, ἐνθυμώμεκι, πρὸ πάντε καὶ δέκα ἐτῶν, τὸ φθινόπωρον ἤρχετο πλῆρον κανονικῶς. Βραθυρόν ἐδρόμειν ἡ ἀτμόσφαιρα, αἱ νύκτες ἐγίνοντο ὑγρότεραι, καὶ μίαν πρωΐαν, ἐξυπνίωντες, ἐβλέπαμεν εἰς τὸν ὀριζόντα ὀλίγα σύννεφα. Ἦσαν τὰ πρῶτα σύννεφα, αἱ πρῶται κηλίδες τοῦ ἀσπίλου ἕως τότε οὐρανοῦ. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ σύννεφα ἦσαν περισσότερο, τὴν ἄλλην ἀκούη περισσότερα καὶ πλείον ἐπίμονα. Ἐπιτέλους συνεσπῶρευόντο πυκνά, ἐστρωσαν, καὶ ὄλος ὁ οὐρανὸς ἐσκαπάζετο. Θὰ βρέξῃ ἢ δὲν θὰ βρέξῃ;... Ὅχι, μετ' ὄλιγον τὰ σύννεφα διελύοντο, δὲν ἐβρεχεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἐβρεχεν ὁμως τὴν ἄλλην. Καὶ ἦτο πραγματικῶς μία ἀπολαυσὶς ἢ πρώτη ἐκεῖνη βροχῆ, ἢ ραγδαία, ἢ ὀρμητικῆ, με τὰς ἀστραπάς καὶ τὰς βροντάς, καὶ με τὴν χαρακτηριστικὴν ὀρμὴν τοῦ χύματος, τὸ ὁποῖον ἐβρέχετο ὕστερ' ἀπὸ τῶσον καιρὸν ξηρασίας... Καὶ ἄρχιζαν τακτικὰ τὰ πρωτοβόχια· δύο καὶ τρεῖς φορές τὸ ἡμερονύκτιον ἐβρεχεν. Ὁ καιρὸς ὁμως ἐξηκολούθει γλυκύς, καὶ μετὰ τὴν βροχὴν ὁ περίπατος ἦτο θαυμάσιος. Ἤμποροῦσε καὶ νά καθῆσθαι κανεῖς εἰς τὸ ὑπαίθριον ἐξαίρετα. Ἐπειτα αἱ βροχαὶ ἔπαυσαν ὁ νότος ἐγένετο βορρᾶς τὰ σύννεφα ἐσφραγίζοντο, ὁ οὐρανὸς ἐλάμπτε καταγάλανος, ἀλλ' ὁ ἄνεμος ἐσούριζε ψυχρὸς, παγωμένος. Ἦτο τὸ πρῶτον κρύον. Ἦ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου κατελύετο ὀριστικῶς τὰ χονδρὰ ἐπανωφόρια εἰς ἐνέργειαν ἢ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 289.)

Ναι, ὁ Γιαννιός, ὁ ὁποῖος αὐτὴν τὴν ὄραν ἴσα ἴσα ἐπερίμενον ἀρπάζει τὸν κύριόν του, ἀνατρέπει μερικὸς ἀπὸ τοὺς συμπλεκόμενους, ἀνοίγει τόπον καὶ χωρὶς νά τον ἀντιληφθῆ κανεῖς, χάνει τὸν Βαλεντίνον εἰς τὴν πρώτην ἀνοικτὴν θύραν.

Οὕτως, ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννιός εὐρέθησαν εἰς τὸ κατάστημα μιᾶς σιδερώτρας, ἡ ὁποία ἔτυχε νά εἶνε,—τὴ καλὴ σύμπτωση!— ἡ παχεῖα ἐκεῖνη γυναῖκα, πού πρὸ ὀλίγου εἶχε πάρῃ τὸ μέρος τοῦ Βαλεντίνου.

Τὰ ἀσπρόρροια τῶν πελατῶν εἶνε ἐκεῖ... καὶ γρήγορα-γρήγορα χώνουν τὸν Βαλεντίνον μέσα εἰς ἕνα μέγαλον σωρὸν ἀπὸ υποκάμισα, ἀπὸ κομιζόλες καὶ ἀπὸ μεσοφόρια... Ὁ Γιαννιός, ἡ σιδερώτρα καὶ ἡ κόρη τῆς ἐργάζονται ἐναμίλλως, καὶ ἰδοὺ ὁ συνταγματάρχης μας ἀφαντός, ἄφατος, χωρὶς καμμίαν συγκοινωνίαν με τὸν ἐξῶ κόσμον, καὶ σχεδὸν χωρὶς ἀέρα...

Ὅταν οἱ μαχηταὶ τοῦ δρόμου ἐκουράσθησαν νά πολεμοῦν, οἱ μὲν ἐπέστρεψαν εἰς τὰ σπίτια των, οἱ δὲ ὀδηγήθησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, καὶ ἡ συνοικία ἠσύχασε. Τότε καὶ ὁ Βαλεντίνος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτῃ του,—ἦτο καιρὸς, διότι ὄλιγον ἔλειψε νά ποθᾶν ἐξ ἀσφυξίας,— καὶ ἀμέσως συνεχροτήθη συμβούλιον εἰς τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιον τῆς σιδερώτρας. Πῶς νά φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ; Μὲ τὴν στολήν τοῦ συνταγματάρχου; Οὐτε νά το συλλογισθῇ! Βεβαίως οἱ στρατιῶται παρεφύλαττον εἰς τὰς γειτονικὰς ὁδοὺς, καὶ δὲν ἦτο κατάλληλος στιγμή διὰ νά φανῇ ἐξῶ με κράνος. Ὁ Γιαννιός ἐπεφορτίσθη νά ὑπάγῃ εἰς τὸ Χρυσό Ὑν Δέρμα διὰ νά φέρῃ ἐνδύματα ὀλιγωτέρον ἐπικίνδυνα, καὶ μετ' ὄλιγον ἐπέστρεψε φέρων... τὸν Πονηρίδην!

Τὴν εἶχε πᾶθῃ καὶ αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς, ὅπως τοῦ ἤξιεν... Ἡ θεῖα Ζεφυρίνα, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπερίμενον εἰκοσι χιλιάδες τάλληρα,— τὸ ἥμισυ τῆς λείας,— δὲν εἶχε νά του δώσῃ παρά τὴν εἰδησιν μιᾶς συμφορᾶς: Φαντασθητε ὅτι ὁ πανύψηλος ἐκεῖνος ὑπερήτης, μόλις ἠσθάνθη τὰ θυλάκια του βαρυὰ ἀπὸ τὰ τάλληρα, ἠσθάνθη συγχρόνως καὶ τὰ πόδια του ἐλαφρότατα, καὶ ἅμα ἐβγήκεν εἰς τὸν δρόμον, ἤρχισε νά τρέχῃ... Πού νά τον προσφθάσουν τὰ γεροντικά πόδια τῆς Ζεφυρίνας! Ἀντί τάλληρα!... Ἔτσι οἱ κλέπται ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸν συνένόχον των, χωρὶς νά εἰμποροῦν καν νά τον καταγγείλουν εἰς τὰς ἀρχάς, διότι πρὸς ἐπιμέτρον θὰ ἐκινδύνευαν νά κρεμασθοῦν καὶ αὐτοί.

Τότε ὁ Πονηρίδης, καταλυπημένος,

Σας ἀσπάζομαι. Φιλῶν

άπογοητευμένος, ήναγκαάστη να επίστρεψη πρὸς τὸν σάκκον τοῦ κυρίου του ὡσφραίνεται ἀκόμη ἐκεῖ μέσα πεινναπέντε χιλιάδες τάλληρα δρεκτικώτατα, καὶ νέα λωποδυτικά σχεδιά ἤρχισαν νὰ βλαστάνουν εἰς τὸ κεφάλι του.

Ὁ Βαλεντίνος τὸν ὑπεδέχθη κατ' ἀρχὰς μὲ θυμὸν :

— Πῶς, κατεργάρη, τολμᾷς νὰ παρουσιάσεις ἀκόμη ἐμπρὸς μου ἀφ' οὗ μὲ ἐκλεψες, ἄτιμη ! Πήγαινε νὰ εὗρῃς τοὺς Δεσκρανίδλ καὶ τοὺς Σαμαγιάν σου !

« Ἄλλ' ὁ κατεργάρης εἶχε τὸ σχέδιόν του. Ἐπεσον εἰς τὰ γόνατα, ἐξεδήλωσε τὴν μεγαλήτερον ἀπελπίασιν, συνεσώρευσε διαμαρτυρίας καὶ δικαιολογήσεις, ἐκλαυσε μάλιστα, (διότι, ὅπως ὄλοι οἱ ψεύσται, κατέχευε τὸ χάρισμα νὰ κλαίῃ κατὰ βούλησιν.) Ἐπειτα ἐξήγγισε πῶς συνέβη ἡ ἄλιβερά ὑπόθεσις : ὁ ἐξαδέλφος του, ὁ οἰκονόμος τῆς Δουκίσσης, τοῦ τα εἶπεν ὄλα πρὸ ὀλίγου ἡ Δουκίσσα Δεσκρανίδλ, λέγει, ἐπῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸν τῆς, τῆς ἤλθε πυρετός, ἔπεσον εἰς τὸ κρεβάτι. . . ὁ κόμης Δυπλεσσί - Σαμαγιάν, αὐτός, αὐτός ἦτο ὄλη ἡ αἰτία. . . ὅπως τόσοι ἄλλοι ἐνδοχοὶ στρατιωτικοί, λέγει, κατείχετο καὶ ὁ κόμης ἀπὸ ἕνα πάθος

τόσον πικρά, ὥστε ὄλοι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνεκινήθησαν. Ἡ ἀγαθὴ σιδερώτρα, διὰ νὰ τον ἐμφυλώσῃ, τοῦ ἔδωκεν ἕνα ποτήρι κρασί· καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Γιαννίδς ἦτο συγκινημένος· ὁ δὲ Βαλεντίνος, εὐπιστος πάντοτε ἐνεκα τῆς ἀπειρίας του καὶ τῆς καλῆς του καρδιάς, παρεκάλεσε τὸν Πονηρίδην νὰ τον συγχωρήσῃ διὰ τὰς ὑποφίας του, καὶ τοῦ ἐξήτησε συμβουλὰς διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν δύσκολον ἐκείνην θέσιν.

Ὁ Πονηρίδης ἤπιε τὸ ποτήρι, ἐξήτησεν ἄλλο ἕνα, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο πολὺ σοβαρὸν : « Ἐνταῦμα συλλήψως εἶχεν ἐκδοθῆ ἑναντίον τοῦ Βαλεντίνου ἡ ἀστυνομία τον κατεζήτηε δραστηρίως. Ἄν τον ἐπιαναν, εἰς οἶον ἡδέποτε μέρος καὶ μὲ οἰανδήποτε στολῆν, θὰ τον ἐστολλαν ἀμέσως εἰς τὴν Βασίλλην. . . Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Κερκόζ, εἶπε δειλῶς ὁ Βαλεντίνος, διότι ἤρχισεν ἡδῶ νὰ βαρύνεταὶ τὴν ζωὴν αὐτῆς. »

— Εἰς τὸ Κερκόζ ; τὸ ἐσυλλογισθῆκατε καλά ; Νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ Κερκόζ, ἀφ' οὗ ἐχάσατε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τὸ ἡμισυ τῆς περιουσίας σας ;

μαρκήσιον Μονταρλόκ, πρέσβυν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος παρὰ τῇ Γαληνοτάτῃ Δημοκρατίᾳ. Ὅσα τῷ παρουσιάσετε καὶ συστατικά σας, τὰς ἐπιστολάς τοῦ κυρίου κέρητος, καὶ χωρὶς ἄλλο ὁ κύριος Μονταρλόκ θὰ σας προστατεύσῃ, θὰ ἐνεργήσῃ νὰνακληθῆ τὸ ἐνταῦμα, ποῦ σας ἀπειλεῖ ἐδῶ, καὶ θὰ φροντίσῃ δι' ὄλα. . .

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Βαλεντίνος, σκεπτικῶς.

— Ἐπειτα, μήπως ἡ Βενετία δὲν εἶνε ὁ μόνος κατάλληλος τόπος δι' ἕνα εὐπατρίδην νέον, εὐμορφον, φίλον τῶν διασκέδασεων καὶ φιλόδοξον ; Εἰς τὴν Βενετίαν συναντᾷ κανεὶς τὴν ἀριστοκρατίαν ὄλων τῶν εὐρωπαϊκῶν Αὐλῶν, ποῦ πηγαίνει ἐκεῖ διὰ τὰ Καρναβάλια, καὶ εἶνε πολὺ εὐκολον νὰ γνωρισθῇ κανεὶς μὲ καλοὺς φίλους καὶ νὰ εὗρῃ ἰσχυροὺς προστατάτας.

Ἡ λέξις Βενετία ἔχει εἰς τὰ ὄτα τοῦ Βαλεντίνου ὡς γλυκεῖα μουσικὴ σειρενάδας. . . Εἶχε περάσῃ μίαν ἡμέραν γεμάτην θλίψεως καὶ φόβου, εἶχεν αἰσθανθῆ τὸ ψῆχος τῆς φυλακῆς, εἶχε προαισθανθῆ τὴν Βασίλλην. . . Καὶ ἤλθεν ἀμέσως ἡ ἀντιδρασις. Ἡ νεότης ἔσθάνετο τὴν ἀνάγκην τῆς χαρᾶς, ἐζήτηε διασκέδασιν, κίνησιν, γέλια, εὐθυμίαν. . .

Διὰ τοῦτο ὁ Βαλεντίνος ἐπεκρότησεν ἀμέσως τὴν ἰδέαν τοῦ Πονηρίδη καὶ ἐδήλωσεν ὅτι αὖριον τὸ πρῶν θάναχῶρε εἰς Βενετίαν.

Ἄλλὰ πῶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι ; Ὅι στρατιώται παρεφύλατταν.

Ὁ Πονηρίδης εὗρεν ὄραιαν λύσιν : Νὰ φορέσῃ ὁ Βαλεντίνος τὰ φορέματα τῆς Δεσποινίδος Μαρίας, τῆς κόρης τῆς σιδερώτρας.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Βαλεντίνος ἐκοιμήθη εἰς τὸ σπῆτι τῆς καλῆς γυναικός, ἡ ὁποία τον εἶχε σώσῃ. Καὶ φαντασθῆτε πλέον τί γέλια ἔγιναν τὸ πρῶν, ὅταν ὁ πρῶν συναγματάρχης ἐφῆρσε γυναικεῖα ! . . Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ νεαρός βαρῶνος μετεμορφώθη εἰς ὄραιοντάτην δεσποινίδα. καὶ τῶσον ἡ Μαρία ὄσον καὶ ἡ μητέρα τῆς δὲν ἀπέκρυψαν τὸν θαυμασμόν των.

Ὁ ἀποχωρισμὸς ὑπήρξε συγκινητικώτατος ἐκατέρωθεν. Ἡ σιδερώτρα ἐφίλησε τὸ ξένον τῆς καὶ εἰς τὰ δύο μάγουλα μὲ στοργὴν μητρικήν. Ἐπειτα ὁ Βαλεντίνος, ὁ Γιαννίδς καὶ ὁ Πονηρίδης διηυθύνθησαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Σηκούα· καὶ ἐπεδιθάσθησαν εἰς ἕν πλοίαριον τοῦ ποταμοῦ, μαζὶ μὲ δέματα, μὲ βαρέλια, μὲ ζῶα, καὶ μὲ πλῆθος ἐπιβατῶν, θορυβώδες καὶ εὐθυμον, ἀποτελούμενον ἀπὸ παραμάνες, ἀπὸ χωρικοὺς, ἀπὸ ζωεμπόρους καὶ ἀπὸ στρατιώτας.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ
Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

Ὁ πρῶν συναγματάρχης ἐφῆρσε γυναικεῖα ! (Σελ. 300, στήλ. γ'.)

ὄλεθριον, ἦτο μανιώδης χαρτοπαίκτης. . . Εἶχε χρέη πολλὰ, ἦτο κατεστραμμένος, καὶ διὰ νὰ σωθῆ, μετεχειρίσθη ψεύδος ἀνάξιον αὐτοῦ, ἔβαλε ἐστὸ χέρι τὰς σαρρανταπέντε χιλιάδας τάλληρα τῆς Δουκίσσης, τὰ ἐπαῖξε καὶ τὰ ἔχασεν ὄλα ! . . Ἐπειτα, διὰ νὰ μὴ στιγματισθῆ, ἠτύοκτόνησε ! πάει !

Τὰ ψεύδη αὐτὰ ἀπηγγέλθησαν μὲ τόσο φυσικὸν τόνον καὶ μὲ τόσο ἀπελπισίαν, ὁ Πονηρίδης διηγῆθη τόσοσ ὀμοιασθηεῖς λεπτομερείας, καὶ ὄμιλῶν ἔχυνε δάκρυα

Τί ἐξηγήσεις θὰ δώσετε εἰς τὸν κύριον πατέρα σας ; Ἐπειτα, ξεύρετε, αὐτὸ που ἐκάματε— αὐτὸ που ἐπάθατε θέλω νὰ πῶ, — εἰμφορεῖ νὰ διαδοθῆ, καὶ ὁ κύριος Βάλλος, ἐκεῖ-πέρα, δὲν εἶνε καθόλου φίλος σας. . .

— Ποῦ νὰ ὑπάγω λοιπὸν ;

— Εἰς κανὲν μέρος, ὅπου τὸ ἐνταῦμα τῆς συλλήψεως νὰ μὴν ἔχη ἰσχύν, δηλαδή ἐκτὸς τῆς Γαλλίας. . . Παραδείγματος χάριν, διατί ὄχι εἰς τὴν Βενετίαν ; Ἐκεῖ θὰ εὗρετε καὶ τὸν κύριον

Ὁ ἈΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

8'

Ὁ μικρὸς Πέτρος, καθὼς ὄας εἶπα, εἶχεν ἀκολουθήσῃ τοὺς κυνηγοὺς, καὶ ἦταν κρυμμένος ἀπὸ πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνον καὶ τοὺς ἐκύτταζε ποῦ ἔτρωγαν.

« Ἄχ ! ἔλεγε· πότε θὰ σηκωθῶν, νὰ τρέξω νὰ φάγω τάπομεινάρια. Κ' ἔχω μὰ πείνα ! . . »

Ἐκεῖ ποῦ ἐσυλλογίζετο αὐτὰ, μπάμ ! τοῦ ἐρχεται ἡ τουφεκία . . . Κακόμοιρο παιδί ! . .

Νὰ, τῶρα το πηγαίνουν ἐστὸ σπῆτι του. Ὁ Ἀνδρείος Ἀχιλλεύς, μὲ μαύρα δάκρυα, ἀκολουθεῖ τὸν ἄνθρωπον, ποῦ κρατεῖ τὸν πληγωμένον ἐστὴν ἀγκαλιὰ του.

Ὄ, τί πικρὰ ποῦ μετανοεῖ γιὰ τὴν τρέλλα του. . . Καὶ ἂν πεθάνῃ ὁ μικρὸς Πέτρος ἐξ αἰτίας του ; . .

Δίγη, πολὺ δίγη ἔχουν οἱ μεγαλήτεροι ! Ποτὲ τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ ἐγγίζουν τουφεκί. . . Ὄ, ἂν ὁ μικρὸς Πέτρος γιατρευθῆ, ὁ Ἀχιλλεύς ὑπόσχεταί ἐστὸ Θεὸ νὰ διορθωθῇ ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά του, νάφισῃ γιὰ πάντα τὲς ἀνόητες παλλικαριές του. . . τὲς τρέλλες του !

Τί θλιβερά ποῦ ἐτελείωσε ἡ ὄραια ἐκείνη ἡμέρα τοῦ φθινοπώρου ! . .

(Συνέχεια προσεχῶς) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ

(Τέλος· ἴδε σελ. 291)

ἤρχισε μὲ κόπον καὶ μὲ τρεμούλαν νὰ καταβαίνη πρὸς τὴν ὄχθην, καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ νερόν, ὅταν ἤκουσεν ὀπισθὲν του βήματα. . . Ἐνῶμισην, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν μυστηριώδη φωνήν, ἀπεφάσισην ἐπιτέλους νὰ τον βοηθήσῃ.

— Ἀπὸ ἐδῶ ! ἐδῶ ! τῷ ἐφώναξεν.

Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀντὶ νὰ ἐκαλάθῃ ἐκεῖ ἔλεγεν, ἡ φωνή, μία ἄλλη φωνή, γνωστὴ εἰς τὸν Λύρην καὶ κάπως θυμωμένη, τῷ ἀπεκρίθη :

— Τῶρα ! τῶρα ! περίμενε, μάγκα, καὶ θὰ ἴδῃς ζῦλο ποῦ ἔχεις νὰ φᾶς !

Ἦτο ὁ παππούς, ὁ ὁποῖός ἐν τούτοις ἤρκεσθη νὰ τον βγάλῃ ἀπὸ τὸ ποτάμι, νὰ του φαρμάσῃ τὸ ὀκόδημα, νὰ του το φορέσῃ, νὰ τον πιάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ χωρὶς νὰ του εἴπῃ τίποτε, νὰ τον ὀδηγήσῃ εἰς τὸ σπῆτι, δι' ἄλλης ὁδοῦ, συντομώτερας ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχε πάρῃ τὸ πρῶν ὁ τρελλὸς Λύρης.

Ἡ περιπέτειά του διήρκεσε τέσσαρας ὄρας.

Ἐπευσαν νὰ τον ἀλλάξουν, διότι ἦτο μούσκεμμα. . . Ὅταν ἔμαθε πῶσῃν ἀνησυχίαν εἶχε προξενήσῃ, τότε ἐνόησε τὴν βαρύτητα τοῦ πταίσματός του καὶ ἀνωμόλγησε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἦτο ἄξιος τιμω-

ρίας. Διὰ νὰ τὴν προλάβῃ, ἐξωμολογήθη εἰς τὸν πάππον του τὴν μετάνοίαν του, καὶ μετὰ δακρυῶν τον παρεκάλεσε νὰ τον συγχωρήσῃ.

Ὁ ἀγαθὸς γέρον ἐφίλησε τὸν ἔγγονόν του, καὶ ὅταν ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὄλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκδρομῆς του, τῷ εἶπε :

— Τὰ λόγια ποῦ ἤκουσες, παιδί μου, σὺ ὁ ἴδιος τὰ ἐπρόφερες. Σοῦ τὰ ἔστειλεν ὀπίσω ὁ βράχος, ὁ ὁποῖός ὑφοῦται εἰς κάποια ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ ποτάμι.

Ὁ ἦχος μεταδίδεται διὰ τοῦ ἀέρος, διαγράφων καθ' ὄλας τὰς διευθύνσεις κύκλους, οἱ ὁποῖοι μεγαλώνουν, ἐφ' ὅσον ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ σημεῖον ὅπου παρήχθησαν.

« Οἱ παλμοὶ αὐτοὶ τοῦ ἀέρος ὀνομάζονται ἡχητὰ καὶ κῦμα τα. Ὅταν ἐν ἡχητικῶν κύμα συναντήσῃ κανὲν πρόσκομμα, τοῦχον, βράχον, κτλ. ἂν τὰ κῦμα ἁλῆται, δηλαδὴ ἐπιστρέφει ὀπίσω, εἰς τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον διέτρεξεν ἡδῶ, ὅπως ἡ εἰκὼν σου ποῦ στέλλεται ὀπίσω διὰ τοῦ καθρέπτου.

« Ἡ ἀντανάκλασις αὐτῆ τῶν ἡχητικῶν κυμάτων ὀνομάζεται ἡχὼ. Διὰ νὰ ἐπαναληθῆ ὑπὸ τῆς ἡχοῦς μία συλλαβή, πρέπει νὰ ὑπάρχη διάστημα δ εκ κ επ τὰ μ ε τ ρ ω ν τοῦλάχιστον μεταξὺ τῆς φωνῆς καὶ τοῦ προσκόμματος, τὸ ὁποῖον τὴν στέλλει ὀπίσω.

« Συνήθως ἡ ἡχώ ἐπαναλαμβάνει μίαν φορὰν τὰς συλλαβάς ἐνῖστε τὰς ἐπαναλαμβάνει δύο φορές, καὶ ἐνῖστε τρεῖς. . . Κρίμα ποῦ μου ἐστέρησε τὴν εὐχαρίστησιν, νὰ σου κάμω αὐτὸ τὸ μάθημα ἐπὶ τόπου !

— Κ' ἐγὼ, παππού, λυποῦμαι πολὺ ἀλλὰ ἤθελα νὰ δείξω θάρρος, ἀψηρῶν κινδύνους, καὶ νὰποδείξω ὅτι δὲν φοβοῦμαι μόνος μου εἰς τὸ δάσος. . .

— Παιδί μου, εἶπε σοβαρῶς ὁ παππούς, νὰ δημιουργῆς κινδύνους διὰ νὰ ἔχῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τους διαφεύγῃς, αὐτὸ εἶνε ἔργον τρελλοῦ. Εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ πέρνη κανεὶς μὲ τὸ στανὶ μίαν ἀσθένειαν, διὰ νὰ ἔχη τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Ἀπεναντίας πρέπει κανεὶς νὰφοφύγῃ τοὺς κινδύνους, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει, ὅταν τους συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον του, νὰ τους ἀντιμετωπίῃ γενναίως. Ἡ φρόνησις δὲν ἀποκλείει τὸ θάρρος· οἱ δὲ κίνδυνοι, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀπειλοῦν εἰς τὴν ζωὴν, εἶνε τόσοι πολλοί, ὥστε δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ προκαλοῦμεν ἐπιτήδες καὶ ἄλλους, ἀπὸ ἀπλήν εὐχαρίστησιν.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 7^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΕΥΦΘΕΣΙΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΕΚΗΘΕΩΝ [18^η Διάπλαση του 1901, σελ. 346]

Ο κύριος λόγος, ο οποίος με ηνάγκασε φέτος να δημοσιεύσω «Οδηγία» προς σύνθεσιν Πνευματικών Δεκάθεων, ήτο η πληθώρα των εργαμάτων, τα οποία εύρισκα καθημερινώς εις τας Σουλούς του παρόντος Διαγωνισμού. Είνε αδύνατον βέβαια να τα υποδείξω σήμερον εν πρός εν, και να εισέλθω εις τας λεπτομερείας. Άλλως τε τα περισσότερα εινε λάθη κοινά, λάθη στοιχειώδη, τα οποία και η απλή ανάγνωσις των «Οδηγιών» έλλειψεν ότι εις το μέλλον θαπορέθη. Υπάρχουν όμως και άλλα, τα οποία δεν εινε καθάυτ παραβάσις των κανόνων, και περί των οποίων αι Οδηγίαι δεν λέγουσιν σχεδόν τίποτε. Παραδείγματός χάριν:

Πολλοί, πλείστοι από τους Διαγωνιζομένους, έστειλαν Άσκήσεις όρθας, ακριβείς, αλλά κοινοτάτας. Και δεν ήτο μόνον η διατύπωσις των κοινή, χωρίς κμμίαν χάριν, χωρίς καμμίαν πρωτοτυπίαν, αλλά και η ουσία των: Πιττακός-Ψιττακός, Μήλος-Δήλος, Κύρος-Τύρος, Τύρος-τυρός, — τα ίδια και τα ίδια, απαράλλακτα, στερεότυπα, αιώνια, που έδημοσιεύθησαν χιλιάκις και πού τα λυέ με την μεγαλητέραν εύκολίαν και ό πλέον άρχάριος λύτης.

Επίσης και σχήματα με τα συνηθέστερα κύρια όνόματα, θεών, πόλεων και ήρώων, — άχ εκείνη η Σάρα και εκείνος ο Άσρή! . . . — και φωνηεντόλιπα κοινοτάτα, εκ πρώτης όψεως άναγνωσκόμενα, και ακροστιχίδες άπλοδοτάται, και γρήφοι τετριμμένοι. . . . Σας βεβαίω ότι δεν ήξευρα τί να κάμω με αυτάς τας Άσκήσεις. Νά τας θεωρήσω ως κλοπιαίας; Δέν ήσαν, αι περισσότεραι τουλάχιστον έφαίνετο ότι δεν ήσαν. Νά τας θεωρήσω ως λαυθασμένες; Άλλ' ήσαν όρθόταται. Νά τας λογαριάσω λοιπόν ως άπλως δημοσιευσιμούς; Άλλά θά ηδικούντο άλλα Συλλογαί, με όλιγωτέρας δημοσιευσιμούς Άσκήσεις, όμως πλέον πρωτοτύπουσ. Και διά τουτό ήναγκάσθη, διά να γινή κάποια διάκρισις και δικαιόσύνη, να λογαριάσω εις αυτόν τον Διαγωνισμόν ως π ο λ υ κ α λ ά ς και μερικιάς Άσκήσεις, αι όποιαί, αυστηρώς κρινόμεναι, έπρεπε να θεωρηθούν ως άπλως δημοσιεύσιμοι.

Άλλοι πάλιν - όλιγωτέροι αυτοί, - όπέσαν εις το ακριβώς αντίθετον λάθος. Εδιάλεξαν διά να αιγιματοποιήσουν τα πλέον σπάνια όνόματα, τας πλέον άχρήτους, δυσευρέτους και άπηρχαιώμενας λέξεις: Νάβις, ροικός, Οωίς, Σάρων, Άσκάλωρος, Αήϊτος κτλ. Ηκούσατε σεις ποτέ αυτάς τας λέξεις; Και όμως θά ήσθε υποχρεωμένοι να τας εύ-

ρετε, μ' ένα άπλουτον χαρακτηρισμόν: Άρχαίος βασιλεύς, αρχαία πόλις, Άργοναύτης, ήρωσ κτλ. Τρέχζ γύρευε δηλαδή. Άλλ' εκτός της υπερβολικής αυτης λειθιθηρίας, παρατηρώ και άλλην υπερβολήν: το πολυσύνθετον, το πολύπλοκον μερικιών Άσκήσεων. Φαντασθήτε Συμφωνογίφον μετά Διπλου Μαγικού Γράμματός και Τριπλής Άκροστιχίδος! ή Άκροστιχίδα έξ αντίθετων μετα Μαγικής Συλλαβής και Φωνηεντόλιπου!! Δηλαδή, να περάση κανείς όλην την ζωήν του με το Λειξικόν του Έρρίκου Στεφάνου, διά να λύση μίαν Άσκήσιν!

Και δυστυχώς εις το διπλου αυτό λάθος υποπίπτουν πολλοί από τους δυνωτώτερους, — π. χ. ό Π. Προεστόπουλος, ό όποιος βραβεύεται με Β' Βραβείον. Δέν ήτο βέβαια δυνατόν να παραβλήσω την πρωτότυπον και εύσυντηγητον έργασίαν του, και να μή τον βραβεύσω. Άλλ' άν αι Άσκήσεις του ήσαν κάπως άπλούτεραι, ασφαλώς θά έλάμβανε Α' Βραβείον, διότι ό αριθμός των π ο λ υ κ α λ ω ν Άσκήσεων του θά ήτο μεγαλητέρος" και έπειτα από τας άπλως δημοσιευσιμούς θά του έδημοσιεύα περισετέρας, — πράγμα το όποιον δεν είμπορώ τώρα να κάμω, διά να μήν αυτοκτονήσουν οι άτυχείς λύται.

Ελπίζω, ότι αι παρατηρήσεις αυταί θά σας χρησιμεύσουν διά τον προσεχών Διαγωνισμόν, — ό όποιος θά προκηρυχθών εύθύς άμα τελειώσθ ή δημοσιεύσις των Οδηγιών, δηλαδή μετά δύο ή τρία φύλλα, — και θά έχετε πάντοτε υπ' όψη σας ότι το ίδανικόν, ή τελειώτης μιάς Άσκήσεως συνίσταται εις το να μήν εινε ούτε πάρα πολύ εύκολη, ούτε πάρα πολύ δύσκολη. Πάν μέτρον χρίστον!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

[Εκ των δύο αριθμών, οι όποιοι συνοδεύουν έκαστον όνομα, ό πρώτος σημαίνει το ποσόν των άπλως έγκριθεισών Άσκήσεων εί έκάστην Σουλότης, ό δε δεύτερος ποσά έκ των Άσκήσεων τούτων εινε αι πολύ καλά. Το άθροισμα των δύο αριθμών όρίζει την θέσιν του Διαγωνιζομένου. Άν οι άριθμοί δύο Διαγωνιζομένων δίδουν το ίδιον άθροισμα (20+7=27 και 18+9=27) προηγείται ό έχων τον δεύτερον αριθμόν μεγαλητέρον (18+9). Ό τρίτος αριθμός, ό συνοδευόμενος υπό Ε εντός παρενθέσεως, σημαίνει το ποσόν των άκονομηθέντων εις έκαστον Εύσημον.]

Η δημοσιεύσις των έγκριθεισών Άσκήσεων, ή όποια ήρξεν από 1ης Ιανουαρίου, θά εξακολουθήσει μέχρι 31 Δεκεμβρίου, θά δημοσιευθούν δέ μόνον όσαι χρειασθούν. Η Διάπλασις δεν έχει την υποχρέωσιν να δημοσιεύη όλας τας έγκρινομένας Άσκήσεις, αλλά μόνον τας χραισίμους διά την συγκρήσιν της εκ δέκα ή δωδεκα διαφόρων Άσκήσεων συλλογής, την όποιαν παρέχει εις έκαστον φύλλον.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(Οι έχοντες ήλικίαν 18 ετών και άνω, και οι μη δηλώσαντες ήλικίαν.)

- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άρχικαλαμπουριστής, 19-7 [10 Ε]. — Γεράσιμος Α. Α. Λακκαράτος, 20-5 [13 Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θεοφάνης, 18-6 [12 Ε]. — Ηρώς του Ζαλόγγου, 15-8 [12 Ε]. — Ασσητή της Ανατολής, 18-5 [12 Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Αταβύριον Ρόδου, 19-4 [12 Ε]. — Ναυστάκις, 20-3 [12 Ε]. — Δημήτηρ Ν. Φαρμακίδου, 16-6 [11 Ε]. — Ερυσθον Νέρος, 18-4 [11 Ε]. — Γεράσιμος Δ. Καρακούλης, 19-3 [11 Ε]. — Πέπεισα Θ. Αθανασιάδοι, 16-5 [10 Ε]. — Δημήτριος Π. Ραζκοτσικας, 19-2 [10 Ε]. — Άγγελος Δούγγιρας, 15-5 [10 Ε]. — Άδρα της Κερκύρας, 15-5 [10 Ε]. — Πολύμνια Λωκαράς, 16-4 [10 Ε]. — Χωλός Διάβολος, 16-4 [10 Ε]. — Ηρήφωρος Άγγελος, 18-2 [10 Ε]. — Άνεσθός του Βασιλέως, 18-2 [10 Ε]. — Νέος Ναύτης, 15-4 [9 Ε]. — Κρητικός Κάσσανος, 14-4 [9 Ε]. — Ελληνική Ψυχή, 15-3 [9 Ε]. — Πας-με-λένε, 14-3 [8 Ε]. — Ήαπότης της Ομύλης, 14-3 [8 Ε]. — Μαρίδα του Ευρίπου, 15-2 [8 Ε]. — Ηλια: Κ. Παπαδήμας, 14-2 [8 Ε]. — Άλλοπροσάλλος, 10-3 [6 Ε]. — Τυδεύς, 6-5 [5 Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

- (Οι έχοντες ήλικίαν 12-15 ετών)
- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παριστρία, 20-9 [15 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ιαν. Ν. Προεστόπουλος, 20-7 [14 Ε]. — Τρεμοσύνον Άστέρι, 20-5 [13 Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γεώργιος Α. Κρίκος, 19-5 [12 Ε]. — Ιωάννης Ν. Φαρμακίδης, 18-5 [12 Ε]. — Δ. Τ. Μπότης, 18-4 [11 Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Άσπρω Ποντικιά, 19-3 [11 Ε]. — Ελληνικό Αεράκι, 20-2 [11 Ε]. — Άνθος του Μαΐου, 17-4 [10 Ε]. — Σαμνή Κορη, 15-5 [10 Ε]. — Γεώργιος Δ. Κωστής, 17-3 [10 Ε]. — Έξοριστος Ναπολέων, 15-4 [9 Ε]. — Έλλην Σημαιοφόρος, 16-3 [9 Ε]. — Σιωπηλή Νύξ, 16-3 [9 Ε]. — Μικρά Άμαζών, 17-2 [9 Ε]. — Μολών Λειθέ, 16-2 [9 Ε]. — Κάλπος της Άτταλικίας, 15-2 [8 Ε]. — Περίληπτος, 15-2 [8 Ε]. — Μικρός Φιλόματρης, 14-3 [8 Ε]. Δευκός Ύακινθος, 14-2 [8 Ε]. — Πλοϊόν του Δουναβέως, 12-3 [7 Ε]. — Ευρύκις Βλαξ, 12-3 [7 Ε]. — Άμβρακιωτική Άδρα, 13-2 [7 Ε]. — Σπαρτιατικός Χαλιούνης, 9-5 [7 Ε]. — Μόνοσις, 12-2 [7 Ε]. — Κύκνειος Άσμος, 12-2 [7 Ε]. — Κρίτακος, 11-2 [6 Ε]. — Κόρη του Στρωμόνος, 9-3 [6 Ε]. — Άφροδίτη Β. Σηλοδρόσου, 10-2 [6 Ε]. — Οιδίπου Τύραννος, 10-2 [6 Ε]. — Μεσοποταμίτισσα, 10-2 [6 Ε].

ΕΥΦΘΜΟΣ ΜΝΗΙΑ

- Νέμος, 11-1 [6 Ε]. Άνδρέας Κοκκιώτης, 10-1 [5 Ε]. — Θεά της Γεωργίας, 8-2 [5 Ε]. — Συννερωδός: Ημέρα, 6-2 [4 Ε]. — Μαλτέζος, 6-1 [3 Ε]. — Πενθοσσα Καρδιά, 6-1 [3 Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

- (Οι έχοντες ήλικίαν 11 ετών και κάτω.)
- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ωραία Χαλκίς, 18-6 [12 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δημ. Ε. Σαγκριώτης, 18-3 [10 Ε]. — Μικρός Ναύτης, 15-4 [9 Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λευκή δέ Μερμών, 17-2 [9 Ε]. — Λαίμαργο Ποντικί, 16-2 [9 Ε]. — Κωνσταντ. Άλ. Ηλιάδης, 16-1 [9 Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ήλιγένεια, 15-2 [8 Ε]. — Κορινθιακόν Κύμα, 14-2 [8 Ε]. — Χιώτης Σουλιώτης, 13-2 [7 Ε]. — Χαρ. Χαλακάμπης, 9-3 [6 Ε]. — Λευκόν Κρήνον, 10-2 [6 Ε]. — Γεώργιος Δ. Παπαδό, 10-1 [5 Ε]. ΕΥΦΘΜΟΣ ΜΝΗΙΑ: Άλκυοντις, 8-2 [5 Ε]. — Ζιζάνιον Σχολείου, 9-1 [5 Ε]. — Βίκτωρ δ Μαύρος, 8-1 [4 Ε]. — Κράβις, 6-1 [3 Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Έκενίτσα, γιατί ό παππούς ροχαλιζει; — Νά, για νακούμε πως κοιμάται και να κάνουμε φρόνιμα.

ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΑΙ ΠΑΙΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΦΕΛΟΝΤΑΣ ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Κατόπι της δηλώσεως ότι του λοιπού δέν θα δημοσιεύω προτάσεις περί ανταλλαγής Μ. Μυστικών, παρά μόνον εκείνων, οι όποιοί δέν όφείλουν κανέν τετράδιον, έσκέπηθη ότι θά ήτο άδίκον ναπαοκλειώ τους άλλους άνευ ειδοποιήσεως. Διά τουτό έτελέγησιν τας προτάσεις πριν σταλούν εις το Τυπογραφείον, και εκείνων μέν, οι όποιοί δέν όφείλουν τίποτε, τας άφηνω να δημοσιευθού, άπαλεφω δέ τας προτάσεις των όφειλόντων εν ή πλείοτερά τετράδια, και συγχρόνως τους ειδοποίησιν περί τούτου δι' ιδιαιτέρας μου έπιστολής. Οι όσους ειδοποιούμενοι πρέπει να γνωρίσουν, ότι έφ' όσον δέν αποδίδουν τά όφειλόμενα, νέαι προτάσεις των δέν δημοσιεύονται, και άν έστειλαν εν τωμεταξύ τιαύτας όφείλουν να τας επαναλάβουν όταν θά αποδώσουν τά καθυστερούμενα τετράδια και θανάκησουν πλήρη τά δικαιώματά των.

Υποβάλλομαι εις τον μέγαν τούτον κόπον, χάριν αυτών των καθυστερούμενων προπάντων, διότι καθώς σας είπα και άλλοτε, συμβάινει πολλάκις να καθυστερή κανείς τετράδιον εν άγνοία του. Η δηλαδή να μην έλαθο το πρόσ αυτόν πρώτον σταλέν, ή να μη έλθθη εις το Γραφείον μου το ιδίον του. Όστε οι λαμβάνοντες ειδοποιήσιν μου άχι μόνον δέν πρέπει να θυμωθούν και να προσβάλλονται, — ότι δηλαδή τους θεωρώ άκονούς να κατακρατήσουν εν γνώσει τετράδια, — άλλ' άπεναητες να μ' εύγνωμοσύνησιν, υποβαλλόμενοι εις μεγάλον κόπον, τους πληροφορώ περί όφειλής των, την όποιαν πολλάκις άγνοούν και αυτοί οι ίδιοι. Ουτε πρέπει να νομίσουν, ότι εγω είμαι θυμωμένη εναντίον των, διότι, Διόπλασις και θυμωμένη δέν γίνεται ποτέ. Έπειτα ήξεύρω ότι και εν γνώσει του άν καθυστερή κανείς, το κάμνει εκ λόγων άνωτέρων της θελήσεως του, απήνειας, ταπεινών, πολλών μαθημάτων, έτετάσεων, κτλ. Ποτέ δέν είμπορώ να φαντασθώ, ότι συνδρομηταί και συνδρομητριαί της Διάπλασεως καθυστερούν εκ προθέσεως — ποτέ!

Αουλοδδθι της Καρδιάς, δέν δημοσιεύω μίαν πληροφορίαν από την σμηνήριον σου έπιστολήν, δεδ τον έξής λόγον: Αίθεος φευτική αρχικιά προς ένα πού σου τα έζητησεν. Αυτό δέν επετρέπεται. Δικαιώμα σου εινε να μη τω φανερώσθ τάρχικιά σου, άλλ' έχει και να τον γελήσθ. Δέν συμφωνεί;

Και η Κωπηλάτις Κόθρου, με μίαν έπιστολήν πλήρη αγάπης, και ό Ρόδιος Δόκιμος άνανεώσαν την συνδρομήν των δια το 1903. Χαίρω πολύ διά τους καλούς και προθύμους αυτούς φίλους, οι όποιοί μου παρέχουν πραγματικώς σημαντικήν ένδούλευσιν. Διότι, άνανεώντες από τώρα την συνδρομήν των, διευκολύνουν την ύπερησίαν του Γραφείου μου. Μετά τλήν δημοσιεύσιν της Προκηρύξεως, αι άνανεώσεις εινε τόσον άβρατα, ώστε κυριολεκτικώς δέν προβάνα να τας έγγραφω εις το Μητρώον. Τό ήξεύρουν καλά όσοι έρχονται εις το Γραφείον μου έκείνας τας ήμέρας, και άναγκαζόμεναι πολλάκις να περιμένουν ώραν όλόκληρον έως να έλθη ή σειρά των και να κάρουν την απόδειξιν του. Θά είπότη: άν άνανεώσαν από τώρα όλοι, δέν θά συνέβαινε τό ίδιον; Βεβαίως, άλλ' από τώρα άνανεώνουν μόνον οι προθυμότεροι, και αυτοί δέν εινε τόσον πολλοί, ώστε να προκαλέσουν συνωστισμόν εν

λαττώδων όμως τον συνωστισμόν των τελευταίων ήμερών, και δι' αυτό ται είμαι ευγνώμων. Πάλυ με ηυχαρίστησεν ή έπιστολή σου. Άρτοναγιά, ή όποια με πληροφορησιν περί της αγάπης σου, άκριαις πάντοτε και ακοιμήτου ύστερα από τόση μακρην διακοπήν. Σου έστειλα 6, τι έζητησεν εις Σμύρνην, και έλπίζω ότι από εκεί θά εξακολουθήσθ να μου γράψθ.— Έστο και συντομότερα.

Έλαθα την άπλήν και κομφοτάτην άγγελίαν περί του νέου βιβλίου, το όποσον θά έκδώσθ ό φίλος μου Β. Χαϊδοπουλος. Ονομάζεται ΑΨευδοειται (Ψαίδις (Ψαίψις), και θά εκδώθ κολολετηνικός εκ σελ. 100, τιμώμενον δραχμής. Δειθύνουσι: Ξενοδοχείον Άγγλίας, Άθήναι. Σί, Διονυσιάς Πηγή, δέν όφείλει κανέν τετράδιον και τά προτάσεις σου δημοσιεύονται.— άλλ' με την σειρά των, βλέπεις τας σημερινάς προτάσεις; Πολλοί εινε από έπιστολάς, τας όποιας έλαθα πρό τρων και τεσσάρων έβδομάδων! Όστε έχει υπομονή, διδοι ό χώρος μου δέν έπτερεί να . . . είσθ άνυπόμονοι.— Εύχαριστώ πολύ διά τό έσπαθώμα, καθώς και τον άδελφόν σου, και έλπίζω ότι θά έχη συνέχισιν.

Καμμίαν «ψυχρότητα» δέν έχω προς σέ, Καρδιόλιτε Ροσελιέ! Άλλά εινε δυνατόν να δημοσιεύσω τάς ψευδώνυμα, μόνον και μόνον δια να τας είπω τάς τους άνεκαλλύψεις; Πού τόπος, αγαπήτέ μου!

Τί όραταί έκδρομαί, Θεά της Γεωργίας, και τί κέρμα ό μη μου τας περιγράφεις μιαν-μίαν. Διά τό άλλο πού μου γράφεις, μην άπορήσθ, διότι όλίγα εινε πραγματικώς αι φιλόμουσοι οικόγενεταί. Η άνάγνωσις, ή όποια άλλου εινε άνάγκη, είδω όφείλονται άκριμ πολυτέλεια. Είμεθα, βλέπετε, όπισω εις τον πολιτισμόν.

Ό Άγγελος Δούγγιρας μου γράφει σήμερον, ότι ό Στιγματογράφος του Έρυσθρον Νέρος ήτο αλήθης. Άλλ' η άναφήρησιν του «Μπα πού να σε πάρη ό άνεμος! δέν έσημαινε φθόνον ή λύπην, διότι έπτερον, ό φίλος του Β' Εύσημα, άλλα θαυμασμοδν και πόθον άμύλη. Δέν είχα καμμία άμφιβολία περί τούτου!

Βεβαίως, Κεντρί, εκείνη την εποχήν οι εύγενεικ, άλλα μόνον οι εύγενεικ, είχαν τό δικαίωμα ναγράφουν συνάγραμματα και βαθμούς, και πάλιν να τα πωλουν ήτοι ήθελαν. Όστε ό Βαλεντινός δέν έκαμαν άσχημα τον λογαριασμόν του.— μόνον πού τον έκαμαν χωρίς τον Πονηρότην!

Αληθινόμεν Δεσφ, έλπίζω ότι δέν θά έτακο λουθήσθ να μου γράψθ με γραφομηχανή, παρά μόνον τας άπαντήσεις εις τους Διαγωνισμούς, τας προτάσεις των Μ. Μυστικών, Παιδικά Πνεύματα κτλ. Οσον διά τας έπιστολάς, ά, θέλω να εινη ιδιόχειροί, με το χροακι σας!

Σ' εύχαριστώ πολύ διά τό έσπαθώμα, Άδρα του Ήλιού, και τώρα πού έμαθεσ πως έσαπο θάνατον, εμπρός! . . . Βεβαίως, εις όσους δέν σου γράφουν έθνομά των, μη γράψθ και αύ το ίδικόν σου εις τά τετράδια των Μ. Μυστικών.

Νά! τέτοιαις πληροφορίαις μου άρεισι να δημοσιεύω, σαν του Κεντρισθ, σαν του Έρυσθρον Νέρος, σαν του Σερπαντέν. Δι' αυτάς, και τόπον να μην έχω, ιονομαί. Βίμαι βεβαία ότι και οι φίλοι μου αυτές προτιμω.

Και οφείλει κανέν τετράδιον και τά προτάσεις σου δημοσιεύονται.— άλλ' με την σειρά των, βλέπεις τας σημερινάς προτάσεις; Πολλοί εινε από έπιστολάς, τας όποιας έλαθα πρό τρων και τεσσάρων έβδομάδων! Όστε έχει υπομονή, διδοι ό χώρος μου δέν έπτερεί να . . . είσθ άνυπόμονοι.— Εύχαριστώ πολύ διά τό έσπαθώμα, καθώς και τον άδελφόν σου, και έλπίζω ότι θά έχη συνέχισιν.

Καμμίαν «ψυχρότητα» δέν έχω προς σέ, Καρδιόλιτε Ροσελιέ! Άλλά εινε δυνατόν να δημοσιεύσω τάς ψευδώνυμα, μόνον και μόνον δια να τας είπω τάς τους άνεκαλλύψεις; Πού τόπος, αγαπήτέ μου!

Τί όραταί έκδρομαί, Θεά της Γεωργίας, και τί κέρμα ό μη μου τας περιγράφεις μιαν-μίαν. Διά τό άλλο πού μου γράφεις, μην άπορήσθ, διότι όλίγα εινε πραγματικώς αι φιλόμουσοι οικόγενεταί. Η άνάγνωσις, ή όποια άλλου εινε άνάγκη, είδω όφείλονται άκριμ πολυτέλεια. Είμεθα, βλέπετε, όπισω εις τον πολιτισμόν.

Ό Άγγελος Δούγγιρας μου γράφει σήμερον, ότι ό Στιγματογράφος του Έρυσθρον Νέρος ήτο αλήθης. Άλλ' η άναφήρησιν του «Μπα πού να σε πάρη ό άνεμος! δέν έσημαινε φθόνον ή λύπην, διότι έπτερον, ό φίλος του Β' Εύσημα, άλλα θαυμασμοδν και πόθον άμύλη. Δέν είχα καμμία άμφιβολία περί τούτου!

Βεβαίως, Κεντρί, εκείνη την εποχήν οι εύγενεικ, άλλα μόνον οι εύγενεικ, είχαν τό δικαίωμα ναγράφουν συνάγραμματα και βαθμούς, και πάλιν να τα πωλουν ήτοι ήθελαν. Όστε ό Βαλεντινός δέν έκαμαν άσχημα τον λογαριασμόν του.— μόνον πού τον έκαμαν χωρίς τον Πονηρότην!

Αληθινόμεν Δεσφ, έλπίζω ότι δέν θά έτακο λουθήσθ να μου γράψθ με γραφομηχανή, παρά μόνον τας άπαντήσεις εις τους Διαγωνισμούς, τας προτάσεις των Μ. Μυστικών, Παιδικά Πνεύματα κτλ. Οσον διά τας έπιστολάς, ά, θέλω να εινη ιδιόχειροί, με το χροακι σας!

Σ' εύχαριστώ πολύ διά τό έσπαθώμα, Άδρα του Ήλιού, και τώρα πού έμαθεσ πως έσαπο θάνατον, εμπρός! . . . Βεβαίως, εις όσους δέν σου γράφουν έθνομά των, μη γράψθ και αύ το ίδικόν σου εις τά τετράδια των Μ. Μυστικών.

Νά! τέτοιαις πληροφορίαις μου άρεισι να δημοσιεύω, σαν του Κεντρισθ, σαν του Έρυσθρον Νέρος, σαν του Σερπαντέν. Δι' αυτάς, και τόπον να μην έχω, ιονομαί. Βίμαι βεβαία ότι και οι φίλοι μου αυτές προτιμω.

Καί οφείλει κανέν τετράδιον και τά προτάσεις σου δημοσιεύονται.— άλλ' με την σειρά των, βλέπεις τας σημερινάς προτάσεις; Πολλοί εινε από έπιστολάς, τας όποιας έλαθα πρό τρων και τεσσάρων έβδομάδων! Όστε έχει υπομονή, διδοι ό χώρος μου δέν έπτερεί να . . . είσθ άνυπόμονοι.— Εύχαριστώ πολύ διά τό έσπαθώμα, καθώς και τον άδελφόν σου, και έλπίζω ότι θά έχη συνέχισιν.

Ιον. ρ + ρ = ...
Ζον. α' + α' + α' = ...
Ζον. τ' - ρ = ...

Τό αυτό Κεντρί έρωταί την Κωπηλάτιδα Κόθρου άν κάμνη συλλογήν και αυτών. . . . . έθθων, διότι εν τωαύτη περιπτώσει, θά της στείλη δλίγον αυτογράφον.—

Άπ' τα ύψη των αιθέρων και τό Νέρος τό Έ- [πυρόν

«Έρχεται στην Ψάνα-Λούλα ναπαντήσθ Κοθρών, «Ότι τάρχικιά του εινε, αρβόληα παντί» (Κι' άπορεί πως δέν τα βλέπει.) «Βύβλον και Νί. — Ά! λέγειε τό Σερπαντέν γε αυτό είχον άκριβά τό φάρμα έκείνην την ήμέραν, γιατί η Νερούδα των Σπείτων είχε πιάσθ είκοσιδύο μονομαίς τό αυτό Σερπαντέν πληροφορησ την Ψάνα-Λούλα εν ή διαμονή του εινη εις τό Χαροπολείον Παύλι και Κοετία πρό των Άποκρέω, μετά δε . . . . . — ό Πίθηκας του Βοργέου έρωταί τον Σιδ από πού κατάγειται.— ή Βεατριχή πληροφορησ το Κεντρί ότι έχει από τους παντικούς που θέλει, άλλα δέ τους στείλη;

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν ἀνταλλάξ-
 ζουν: ὁ Ἀπόστολος τοῦ Νέστορος μετὴν Κό-
 ρην τοῦ Σεργίου, Μιμίρδα, Παμπούνηρον
 Κατεργάρον, Θερινὴ Βροχή καὶ Σεντε-
 μένον Σιτοσίαν — ἡ Ονειροπόλος Φυχή μετὴν
 τὸν Ἰγυπέτην Αἰτών, Μαθηρὴν Προσωπι-
 φέρηρον καὶ Ἄσμα Νηρηίδος — ὁ Νοσταλ-
 γος Ἑλλὴν μετὴν Ἀθάνα Καρδίαν, Βί-
 σμαρα καὶ Μυστοριώδη Φόνιν — τὸ Σπήλιον
 Δοξαπατῆρὸς μετὴν Σίρ-Ἰά-Φαλουάλ, Ἀγεμο-
 γάλην, Ἀβθακούμ, Ὁχρὸν Λυκίως καὶ Ὁ-
 θελλοκὸν τῆς Κλεοπάρας — ἡ Βασίλισσα
 τῶν Αἰθίων μετὴν Ἀμαρυλλίδα, Ἀθάνα
 Καρδίαν καὶ Κόρη τοῦ Μοριά — τὸ Τα-
 πεῖνν Γλαυκὸν μετὴν Λευκὸν Κρίνον, Ἐου-
 θρον Νέφος καὶ Τυδέα — ὁ Ἄγγελος Χαρὸς
 μετὴν Ἄγγελον τῆς Ἀράνης, Ζωηρὰν
 Φλόγα, Κίτρινο Ντόμιον καὶ Ἄγγελον τῆς
 Εὐετυρίας — τὸ Μολὼν Δαδὲ μετὴν Πειραι-
 κιν Ἀθραν καὶ Μερεξεδένιο Μπουκετάκι —
 ὁ Ἀσπὴρ τῆς Ἀνατολῆς μετὴν Ονειροπόλον
 Φυχήν, Ἐπτακατέρωρον Σάμιον καὶ Ἀν-
 θος τοῦ Μαῖου — ἡ Θερινὴ Βροχή μετὴν
 Ἐκστήτην, Σίρ-Ἰά-Φαλουάλ, Ἀρχικαλαμ-
 ποουριστήν, Σπήλιον Δοξαπατῆρὸς καὶ Ἀθάνα
 Καρδίαν — ἡ Ἀμαρυλλίδα μετὴν Ναυτοπού-
 λαν τῆς Κρανάνης, Σημαλιὰν τῆς Ἐλευθερίας,
 Φιλότιμον Ἰον καὶ Καρδίαν ἐκ τῶν Πί-
 τραν — ὁ Ἰακώβος τῆς θρασιῶν μετὴν
 Ἐπιμεράλλαν καὶ Ρακουλλέκτην τῶν Παρι-
 σίων — τὸ Θεσσαλικὸν Ἄρθος μετὴν Μερεξ-
 εδένιο Μπουκετάκι, Μικρὰν Ἀκαρυλλίδα
 καὶ Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην. — ὁ Σταυρὸς
 τῆς Θελάσσης μετὴν Σκότην τῶν Ἀθηνῶν,
 Γλυκελίαν Ὀνον, Τρελλόπαυδο τῶν Ἀθη-
 νῶν, Ἰλὼν τῆς Θαλάσσης καὶ Ἄγρον Περ-
 νεράκι — ἡ Πολύχρομος Χρυσάλλις μετὴν
 Ονειροπόλον Φυχήν, Μελαγχολικὴν Σελη-
 νόλατρίδα, Κουασιμόρον, Φουγάρο τῆς Ἐδ-
 ρησίας καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληπίδα — ἡ
 Κόκκινη Ἐξοχὴ μετὴν Κοδόχρον Βιολέ-
 ταν καὶ Χιονισμένον Μαῖον — ἡ Κυκλιώσσα
 Θάλασσα μετὴν Ἀμαρυλλίδα, Ροβίαν Κυρη-
 γέτιδα, Τρελλόπαυδο τῶν Ἀθηνῶν, Ἐαυθὴν
 Μαρομμάταν καὶ Παρισιῶν Ἀριστοκράτην —
 ἡ Ζωφίλια — Μαύρια μετὴν Σερπαντίετ,
 Ἐκστήτη, Κεντρι, Σοθρα-Φέρτα καὶ Ἐρω-
 κὸν Μασσαί — ἡ Ὁρεὰς τῆς Λίου μετὴν Λι-
 ακὸν Ὁρανὸν καὶ Γλαυκὸν Ὀρίκοτον. — ὁ Ρό-
 διος Δόκιμος μετὴν Ψωφρολιούσαν Θάλασ-
 σαν, Νοσταλγοὺς τῆς Θελάσσης, Ἡρώδα τοῦ
 Ζαλόγγου, Ἐθροιστὸν Ἑλληνα καὶ Ἄγρην
 Φιλιαν — ἡ Ἐρσειὴ Κόρη μετὴν Κόρη τοῦ
 Μοριά, Τρεμοσόδρον Ἀστέρι, Γλυκελίαν
 Ὀνον καὶ Ἦαναν Ἰσδιαν — ἡ Ἐφρασιακὴ
 Μαργαρίτα μετὴν Ἄγγελον Ἀβερνινὸν, Αἰ-
 λάρ τῶν Πατησίων καὶ Φουὶ-Φουὸ — ὁ Ἐ-
 βαρθὸς Σταυρὸς μετὴν Ἀθραν τοῦ Πηλίου,
 Διονυσιάδα Πηγιὴν, Λάληαν, Ἀρὸν τοῦ Πα-
 ρασσοῦ καὶ Σοθρα-Φέρτα — ὁ Σιδὲ μετὴν
 Τραγιόσαν, Τρελλόπαυδο τῶν Ἀθηνῶν, Ναυ-
 τοπούλαν τῆς Ἀνάρον, Σιακὴν Πανοδιόνον
 καὶ Κεντρι — τὸ Σοθρα-Φέρτα μετὴν Ἀθ-
 βακούμ, Ἄρθος τῆς Ἰσομορφῆς, Ἀριστοκρά-
 τιδα Ρουμανίδα, Ἀφρικανικὴν Ἠλίον καὶ
 Ἀμαρυλλίδα.

Εἰδοποιουμέναι οἱ καθυστεροῦντες τε-
 τράδια Μικρῶν Μυστικῶν, διὰ τὸ μὴ ἀποδοῦσαν
 τὰ ἀρκεθὰ τετράδια, δὲν θέλουν τοῦ λοιποῦ
 δημοσιευόμενα, πρὸ τῆς ἐκδόσεως καὶ ἐπι-
 λογιῶν. Κατὰ τὸ κληρὸν γεννητὸν μέτρον θέ-
 δημοσιεύονται εἰς τὸ ἕξῃς προτάσεις: μόνον ἐκείνων,
 οἱ ὅποιοι δὲν ἀρκετοῦ κανὲν τετράδιον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκοῦ φίλου, στέλλει ἡ Δι-
 κλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Δουδάθ Κρίνον
 (αὐτὸ ἐννοεῖται ἡ οὐ δισκιδίου περιπτόν καὶ νὰ
 τὰ γράψης ἄλλω, τὰ διάβασε τὶ γράμμ' εἰς τὴν
 ἄρην) Μονοσάνδαλον Ἰάσωνα, Ἀθραν τῆς

Κερκίρας (πολλοὶ μοῦ το ἔγραψαν, ἀλλὰ ἔχι,
 ἔχι, ἡ Ἐκστήτη δὲν εἶνε ἡ Ἀμαρυλλίδα) Ἀρὸν
 τοῦ Κάμπου (ἔστειλε Τιμοκρίστον) αἰ περι-
 ὠν μ' ἐρωτή: εἶνε συνδρομητρία: ευχαριστῶ
 διὰ τὴς ἐπιστολας καὶ τὰς ἀνεργίας: Παι-
 μάρον (ἀ, ἔχι, νὰ μὴν παραγκωνίσῃς τὴς
 συμβουλὰς τῶν ἰατρῶν: τὴν εἶσα: καλά:) Ἐ-
 σπεριουλιαν (ἔστειλε, δὲν μου γράφεις πολὺ
 συχνά, ἀλλὰ ἡ δικαιοσύνη σου δὲν εἶνε καλὴ
 ἴσα-ἴσα ἐπειδὴ δὲν ἔχεις εὐλοίαν περὶ τὸ γρά-
 φειν, πρέπει νὰ μου γράψης διὰ νὰ τὴν ἀποκτι-
 σῃς καὶ μὴ φοβῶται διὰ τὰ μοι γίνῃς ποτε
 βαρῆ;) Φουγάρο τῆς Εὐετυρίας (μὰ εἰ εἶνε
 πάλιν αὐτὰ τὰ παράνομα: εἶμαι περιεργῆ!)
 Κυκλαδίτην (ἔστειλε) εὐχαριστῶ καλὴν ἐπιτυχί-
 αν εἰς τὸ ἐσπάζωμα) Κοκλαμιὰν (ευχαριστῶ
 διὰ τὴν λύσιν τῆς Ματρίας: . . . Φωτογραφίας,
 ἀν καὶ μοῦ τὴν εἶχαν στείλῃ καὶ ἄλλοι: ὅ ἔχι-
 μὸ, ἔχει τόσα καλά, ὅστε πρέπει νὰ τὸν συγ-
 χωρήσωμεν εἰς χριστιανούς.) Φ. Π. Φλωρίδην (ἡ
 ἐπιστολὴ σοῦ εἰλήθη καὶ τὸ βραβεῖον ἐστάλη)
 Κλεῖδα τοῦ Πόντου, Μεληγγῶν Ἀκτίνα (εἰς
 τὸ προσεχές:) Ἰκκὸν Κατερινόπουλον (εἰς τὴν
 Μικρὰ) Ἰάκωβον τοῦ κατεῖα: Πιθῶκον τοῦ
 Βορσίου (εἰς) διὰ τὴν περιεργὴν τῶν ἰορτῶν
 μὴ λέγει δὲμος ὄχλος: ἀλλὰ ὁ δόκος διότι εἰς
 τὴν Ἑλλάδα μοι: ἔχι: δὲν ὑπάρχει ἐστειλὰ
 ἄγγελλοι: καὶ παρεμύνη) Τριπολίτην, Πειραι-
 κιν Ἰάκωβον, Λαδαλάκι τοῦ Πειραιῶς, Κυ-
 νοθὸν Βόσκορον (ἀλήθεια, ὅ τ' εἰ καὶ νὰ εἶπα
 καὶ ἐπὶ τὴν μαγίαν τοῦ Βοσκορου εἶνε ὀλίγον
 ἀλλ' αὐτὸ δὲν θέλει εὐνοηθῆναι νὰ μου γράψης:
 συχνότερα ὑπάρχουν τόσα ἄλλα θέματα!) Κο-
 κίον Κασταλιάν (ἔστειλε τὴν κάρταν σου εἰς
 τὸν Ἀναγιαν) Πετρομέρον, Κάριον Σύλλα,
 Τρελλόπαυδο τῶν Ἀθηνῶν (σοῦ εὐχαριστῶ καλὰς
 προόδους) Πλότον τοῦ Δουράδωος ([ε] ἐγέ-
 λασσ μετὴν ἐπεσθὸν τοῦ ὄρου: καὶ τὴν ὀρατα
 ποῦ το περιγράφεις: ἔχι εὐσταίως εἰλήθη) Πά-
 ριλον (ἔστειλε) πολὺ χαίρω ποῦ θε μοι γρά-
 φης τακτικῶς) Βροτὴν τοῦ Δόος, Ἀρχικα-
 λμποουριστήν ([ε] διὰ τὴν περιεργὴν τῆς
 ἑορτῆς τοῦ Συνδέσμου τῶν Σπετασίων) χαίρω
 διότι εἰς τὰς Σπίτας ἐγνωρίσθης καὶ μετὴν συν-
 εργατῆν μου κ. Γιαννοῦλον Ἰσπῆλιον Δοξαπα-
 τῆρ. Ἄγγελον Χαρὸς, Ἄγγελον τῆς Ἀρά-
 νης (εἰ, εἶδες εἰ ἀνευρόμας ποῦ εἶσαι;) Ἄγρον
 Μερεξεδένιο, Θεσσαλικὸν Ἄρθος, Ἀρισταρχαν
 Γουαπέλην (ἔστειλε) χαριστήριους εἰς τὴν
 αἰλήτην σου) Σίρ-Ἰά-Φαλουάλ (ἔστειλε πολὺ
 νὰ εὐχαριστήσω ἀλλὰ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ
 ὅποῖον ἀπευθίνεσαι, δὲν εἶνε, — ὡς νομίζεις: ἴσως,
 — ἄγρο, καὶ δὲν θέλησθε τοῦσιν ἔχεις τὸ
 ἄροτον σου ὅσον διὰ τὴν δεύτερον πληροφάν,
 δὲν ἔχει συνδρομητρίαν μετὴν τοὺτον ὄνομα) Ν.
 Ζαλοκώταν, Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν (βίβλια,
 ποῦ νὰ εὐχρῆς καιρὸν μετὰ τῶνα: ἔορται, μετὰ
 τοῦσιν ἁμλοῦς, μετὰ τοῦσιν Συνδέσμου κ.κ.) Φιλοσόφον
 τοῦ Βεξέιου, Πηλοποιήτην Σελήνην (ἔλαβα
 ευχαριστῶ) Ὀμίον τῶν Φιλιμωσῶν (ἡ πα-
 ραγγέλια σοῦ ἐστειλέθη γράμμ' μου) Νιαγά-
 ραν, Βασιλικὴν, Κίονσι Β. Παπαδοπούλον,
 Λαμπρὸν Κεθαρωδὸν, Γουιγάρωταν, Απο-
 λεοθῆτα Παράδεισον, Αἰθῆρα κ.κ. κ.κ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Σε-
 πτεμβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(11 λέξεις: λεπτα 10, δὲν δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μὸς
 λεπτα 8 μόνον. Μεγίστος φῶς 10 λέξεις, ἤλιος) καὶ αἱ
 ἀνωτέραι ἐκτὸς 10 πληροῦνται ὡς εἰς λέξεις.)

Εὐχαριστῶ ἀνταλλάσσω εἰκοσεννημίοντα τα-
 χυδρομικὰ δελτάρια παντὸς εἴδους καὶ πάσης
 χώρας. — Δεξιούσαν: Jourdan P. Crystalli-
 des, Reque Ottomane nes Tabacs, a Cist i-
 moni (Turquie d'Asie). (B-64)

Ανταλλάσσω εἰκοσεννημίοντα δελτάρια παν-
 ταχθέν. — Βασιλικὴ Δουκίκα, ὄδος Κιων-
 στακτινοῦ Παλαιολόγου, Πειραιεύς. (B-65)

ΊΤΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Νοεμβρίου
 Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἀπὸ τοῦ ἐπέσοῦ δὲν νὰ γράψω
 τὰς λύσεις τῶν αἰγωνιῶστων, παύεται ἐν
 τῷ Τριτοῦ μηνὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἐν ἕκαστος
 παύεται 20 φέλλα καὶ κέρται φε. 1

- 427. Αεξίγριφος.
 Ἐνας φθόγγος μ' ἓνα γράμμα
 Καὶ τὶ τίθων δειλίας
 Ἀπαρτίξουν ἐν τῷ ἀμα
 Κάποτον ἦρωα τῆς Τροίας.
 Βοτάλη ἀπὸ Παν. Ν. Προσταπούλου
- 428. Συλλαβογράφοσ.
 Δύο μόρια ἐνόηο
 Κ' εὐδὸς βλέπω κ' ἀπορῶ:
 Τίποτε δὲν κατορθῶν
 ... Παρὰ τρύκα 'ς τὸ νερὸ !!!
 Βοτάλη ἀπὸ τῆς Παριστιῶς
- 429. Στοιχειδὸγραφοσ.
 Ἐνα τῶν Ἀργοναυτῶν
 Τοῦ τραχηλοῦ ἄν στερήσῃ,
 Παρευδὸς δὲ σχηματῶσ
 Μίαν, λύτα, τῶν λιμνῶν.
 Βοτάλη ἀπὸ Παν. Ν. Προσταπούλου
- 430. Αναγραμματισμὸς.
 Δεῖμα θανε μαγικόν . . .
 Γιατὶ ἄν το ἐπιβλήσῃς,
 Ἐστὶ στιγμή θὰ φανερῶσ
 Μίαν τῶν βασιλευσῶν.
 Βοτάλη ἀπὸ τῆς Παριστιῶς
- 431. Τρίγωνον.
 1-3. Ἐνὴν κόλπις, ἐργαλείον καὶ μίᾱ πρόθεσις
 [κινήη:]
 Εἰς τὰ πρῶτα τοῦ τριγώνου ταῦτα ὁ λὺ-
 [της δὲ εὐρή.]

- 4. Καὶ ἔσ'α δύο τελευταία, πρῶτον ὄνομα
 [πλανήτων.]
- 5. Καὶ κατόπι, ὡς συνήθεις, γραμμὴ α'
 [πλοῦν τοῦ ἀφραθίτου.]
 Βοτάλη ἀπὸ τῆς Παριστιῶς

432. Συλλαβικὸν Κυδόμενον.
 1. Τὸ πρῶτον εἶνε ὄνομα ἀρχαίας ἐρασίας.
 2. Τὸ δεῦτερον ζωοτρον μικρὸν μετὰ βλαβερὸν.
 3. Λὼρα γνωστὴ τὸ τρίτον μου τῆς κάλλης Γερμα-
 [νίας,
 Καὶ γίνεαι Κυδόμενον μ' αὐτὸ Συλλαβικόν.
 Βοτάλη ἀπὸ τῆς Παριστιῶς

433-437. Μαγικὸν Γράμμα.
 Ἀνταλλάσσωμεντες δύο οὐκ ἐπιτιμὸς γράμματα
 ἕκαστος τῶν κτώσθ λέξεων δὲ ἐνός ἄλλου,
 κέντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσι ἄλλας ἰόσας
 λέξεις, ἀλλὰ πάσης ὁμοειδέες.
 Ἄσια, κλιτύς, ἀρσείος, μάντις, γήσο.
 Βοτάλη ἀπὸ τῆς Παριστιῶς

438-439. Λογοπαλιντα.
 Ἐνὶ λῶθι τις δύο μέλη,
 Τὼνα 'ς ὅποιο βένδρὸ θέλει,
 Καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὰς πελεις
 Ἐρίσκει, ἀν κεντάθης μέλις.
 Βοτάλη ἀπὸ τῆς Παριστιῶς

441 Γρίφος παραστατικός.

* Ἀρὸς τῶν ἐκδόσεων.	* Ἐστειλὸν ἀποστέλλω.	* Συνδύμας δύμησις.	* Ἀπαρτίξων. ἐκαστοῦ.
Πρόθεσις μονοσύλλ.	Ἀνεπιθυμ. ἐπισημα- τικῆ.	Πρόσωπον ἀγαπητὸν.	Ζῶον κατ' ἀετιασίν.

Βοτάλη ἀπὸ Παν. Ν. Προσταπούλου